

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 31.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

TONGEREN, DEN 5 NOVEMBER.

Militairism.

Uit eene goede bron vernemen wij dat men aan hoogerhand besloten heeft, de militaire kwestie, in den aanstaanden zitting der Kamer, niet voor den dag te brengen. Het schijnt ook dat de koning nu in die denkwijze deelt. Men is overtuigd, dat elk ontwerp van militaire verzwaring zal en moet mislukken. Dat zal niet welkom zijn aan de doktrinaire bladen, die dat ontwerp van wet zouden gebruikt hebben om het water troebel te maken; maar het land zal tevreden zijn, doch het moet niet minder tegen alle militarism op zijne hoede wezen.

(Handelsblad.)

Handel en nijverheid.

De spanning in de kolonijverheid vermindert. Vele werklieden die slechts des winters in de koolmijnen werken, hebben hun werk hernomen, zelfs mogen al de soldaten die bij het leger ingelijfd zijn en die met deze nijverheid bekend zijn, voor drie maanden in verlof gegaan.

De prijs der steenkolen per emmer is reeds sedert eenige dagen in eenige wijken van Brussel 25 centiem gevallen. Ongelukkiglijk zijn de invoermiddelen schaarsch. De Grand Central heeft opnieuw 400 ijzeren waggons doen maken. Wat de Staat betreft, iedereen weet door de beaardslagen die hierover in de Kamers plaats hadden, hoeveel zijn materieel vergroot is, tegen het vorige jaar.

In Engeland is de vraag voor steenkolen om reden der hooge prijzen zoodanig vermindert, dat reeds de besturen van verscheidene koolmijnen in South-Yorkshire den sfaal verminderd hebben. Die besturen hadden eerst gepoogd, doch zonder goed gevolg, te vragen te verlevendigen, door eene vermindering van twee shellingen per ton in te voeren.

Brieven uit Rome.

De revolutionnaire bladen en de toespraak van den Paus.

Al de revolutionnaire bladen van Italië spuwen vuur en vlam tegen het Vaticaan uit hoofde van de toespraak des H. Vaders tot de Trasteverijouen. Zij beschuldigen Z. H. misbruik te maken van zijne vrijheid en aan den eerbied jegens den koning te kort te doen; zij eischen, dat hij of ophoudt met spreken, of dat men van stonde af overga tot de inbeslagname van de bladen, die zijne toespraken zullen opnoemen. — Men moet alle schaamte verloren hebben om een ontroefd vorst te willen beletten zich te beklagen, om het Hoofd der Kerk te willen verbieden de zedeleer te verkondigen. — Alleen staatkundige roovers kunnen hun slaatoffen willen dwingen tot zwijgen. De Paus is schandelijk beroofd geworden; geeft hij derhalve aan degenen, die hem beroofd heeft, de benaming, die hem toekomt, om hem niet Regalantoom te noemen, een zoo deerlijk misplaatste titel, dan is hij volkomen in zijn recht.

Hoe! de gevangene van het Vaticaan ziet de onzedelijkheid schaamteloos ten toon gespreid in de schouwburgen, in de stad, in de tuistellingen van de winkels; hij ziet dat men in de Universiteit onderwijst dat God niet bestaat, dat de mensch slechts afstamt van een aap, dat zijne daden onverschillig zijn, dat eigendom diefstal, het huisgezin een last, de maatschappelijke rangorde een gruwel is; hij ziet het volk prijs gegeven aan de schraapzucht van de schatkist, den handel vernietigd en eene ontzettende armoede met reuzenschreden naderen; hij ziet eindelijk, dat men hem de stad ontroofd heeft, waaruit hij al zijne onderdanen met weldaden overlaadde, door hun een levend voorbeeld te geven van zedelijkheid en deugd, en dat die stad thans beoedeld wordt door het slijk van de prostitutie en het gif der geheime genootschappen, en die Paus zou zich niet mogen beklagen? Voorzeker, hij moet zulks, het is zijn recht, zijn plicht!

Maar het zijn niet de berispingen, de afkeuringen, welke die dagbladschrijvers kwetsen; hetgeen hen tot woede vervoert, is de vergelijking, welke iedereen heeft kunnen maken en tuschen de manifestatiën voor den koning en die voor het Vaticaan; ziedaar de gevoelige snaar. — Cisicelli heeft met groote moeite acht-en-twintig deugnieten bijeen kunnen brengen; drie duizend personen hebben zich naar het Vaticaan begeven om te protesteeren tegen hetgeen men de schande van het Trastevere zou kunnen noemen. De heeren dagbladschrijvers zien, dat de grond brandt, dat de reien hunner vrienden gestadig dunnen; ziedaar hetgeen hen kwelt, ziedaar hetgeen hen verbittert.

In een artikel over den toestand van Rome

legt de *Riforma* den vinger op de wonde: « De bevolking van het Trastevere, » zegt hij, « had zijn koning feestelijk ontvangen en uit dezelfde wijk stroomt eene groote menigte naar het Vaticaan om zijn trouw te betuigen aan een ander gouvernement, in het bijzijn des konings, en verklaart daarmede een openlijk verzet tegen de wetten en het gezag. »

Ziehier de eigenlijke kwestie: in dezelfde stad staan twee vorsten tegenover elkander, de een is het rechtens, de andere feitelijk, de een is de genius van het goed, de andere de genius van het kwaad: klaarlijklijk is de positie niet houdbaar. « Rome, » voegt de *Riforma* er bij, « had ook eertijds twee vorsten binnen zijne muren, en had Rome niet met nadruk behandeld, dan ware Rome in zijn bakermat verstuikt geworden. » — Deze vergelijking tussehen den eersten en den laatsten dief is niet vleidend voor Victor-Emmanuel, maar als hij er mede genoegneemt, hebben wij van onzen kant er niets tegen in te brengen. Wat het middel betreft om uit dien toestand te geraken, het is het bedoelde blad waardig. Wat ons aangaat, wij zouden de vergelijking niet willen omkeeren en den ingedruogen koning toewenschen gelijk Remus te verwijzen, wij wenschen hem evenmin de verbeerlijking van Romulus toe, maar liever, zoo het mogelijk ware, de glorie van het berouw. De *Riforma* heeft gelijk, de Heilige Vader en Victor-Emmanuel kunnen niet samen wonen in de zelfde stad, wij deelen dat gevoelen volkomen, maar wie van beiden zal de overhand behouden? Wij voeden daaromtrent niet den geringsten twijfel.

Het zelfde blad erkent, dat de toespraken van den Paus het grootste nadeel toebrengen aan het Italiaansche gouvernement, dewijl zij er al de gebreken van aantoonen. Dat is waar, en daarbij herinnert het volk zich de vervolgen tijden, waarin het zoo gelukkig was, en het zoekt nu de hand, die het verdrukt; een gouvernement nu kan niet leven, zoo lang er eene herinnering bestaat van het verleden en eene hoop op de toekomst; dat gouvernement is geronnid.

Zij hebben in een oogenblik van verwarring de schijnbare goedkeuring der gouvernementen van Europa kunnen ontfutselen, maar de kalme keert weder en met de kalme de rede. Het uur van het *Redde rationem* zal weldra voor Italië slaan!

Door koninklijk besluit van 11 september 1872 is een pensioen van 507 franken, ten laste van de staatskas toegestaan aan M. Ghysens G.-J.-A., lid van de bestemde Deputatie van den provinciale raad van Limburg. Dit pensioen loopt van 1st augustus 1872.

Door koninklijk besluit van 29 oktober 1872, is de decoratie van tweede klas, ingesteld door de koninklijke besluiten van 7 november 1847 en van 1 maart 1848, aan de volgende landbouwers van Limburg toegekend:

MM. Claes W., oud 66 jaren, ongehuwd, van Coursel.

Camps W., oud 74 jaren, hovenier te Tessenderloo.

Vandecraen J.-F., oud 64 jaren, weduenaar, hovenier te Tessenderloo.

Engelen J., oud 56 jaren, gehuwd, meester bouwman te Tessenderloo.

Gielen H., oud 45 jaren, gehuwd werkman te Gellick.

Renotte G., oud 58 jaren, gehuwd werkman te Hoesselt.

Vandeloo H., oud 77 jaren, hoefsmid te Hechtel.

Bestiaens G., oud 78 jaren, ongehuwd, werkman te Lanaken.

Jodogne J.-J., oud 65 jaren, gehuwd, landbouwer te Eben-Emael.

Geurts J., oud 48 jaren, gehuwd, werkman te Riepst.

Gilissen H., oud 47 jaren, ongehuwd, werkman te Sichen-Sussen-Bolré.

Moyaerts A., oud 81 jaren, weduenaar, landbouwoepzichter te Gingelom.

Ponkens J.-P., oud 76 jaren, weduenaar, cantonier te Maeseyck.

M. Kerckhofs, pastoor te Hees, is pastoor benoemd te Sutendaal.

Men schrijft uit St-Truiden:

Wij kunnen de onwelvoegelijkheid waaraan de heer G. Vanwest zich in de zitting des gemeenteraads heeft plichtig gemaakt, niet onbesproken laten. Woedend van er hoegenaamd niets te kunnen uitbrengen en willende zich kost wat kost laten hooren, is deze verstandige raadshier eensklaps tegen den heer Craeybeckx over de pokkenzetting uitgevallen en heeft hem gansch de lijst der beledigingen in het aange-

zicht gesmeten, welke de *Fedotte* van Tongeren en het *Recht* van St-Truiden sedert een jaar tegen de katholieke partij hebben uitgebraakt. Wij kunnen dit met de waardigheid van onzen gemeenteraad zoo strijdig gedrag niet genoeg brandmerken. De taal, welke de heer Vanwest er gehouden heeft, is die eens zakdragers, en gansch de raat is er ten hoogste over verontwaardigd geweest. Is dit onze stoffelijke interessen bewerken? Is dit de zaken der stad met verstand besturen?

Sedert dertig jaren zijn er menige denkwijzen in den gemeenteraad geopperd, gedurende vele jaren hebben de liberalen en katholieken er nevens elkander gezeteld, en altijd geschieden de discussiën met de grootste deftigheid. Vastberaden tegenstrevers in de politieke kwestien die zij echter met de kalme van welgevoede lieden wisten te bespreken, gaven liberalen en katholieken zich immer de hand op het terrein van onze stoffelijke belangen, en den bloei onzer stad heeft er nooit iets door geleden.

Men herinnert zich niet dat men ooit genoodzaakt is geweest een der raadsheren tot de orde te moeten roepen. De heer Vanwest heeft de zaken willen veranderen, en schijnt den gemeenteraad in eene herberg te willen herschepen. Doch wij gelooven evenwel niet dat hij zich in eene eerlijke herberg zou durven gedragen gelijk hij zich in de zitting van den gemeenteraad van verleden maandag gedragen heeft. Ja, de heer burgemeester is verplicht geweest den onbeschofften raadshier tot de orde en tot de aanvankelijke regels der wellevendheid te roepen.

— Men schrijft uit Spa, 3 november:

Zooals reeds is gemeld geworden, is de speelsaal, donderdag namiddag ten 4 ure, voor goed gesloten. In het publiek geloofde men, dat er volgens gewoonte, tot 5 middernachts zou worden gespeeld en de namiddagtreinen hadden omtrent 600 personen te Spa aangebracht, welke nog eene laatste maal de kans wilden wagen, en die nu over de vroege sluiting luid hunne ontvredenheid te kennen gaven. Reeds des zondags te voren waren er talrijke kleine burgers en werklieden uit den omtrek naar Spa gekomen, om nog eens te spelen. Men zag ze hunne weinige stuivers bijeen leggen, en een hunker brag zich naar de speeltafel. Onnoodig te zeggen dat s'avonds allen met een bedrukt gezicht huiswaarts keerden; hunne spaarduiten waren verloren.

Dus, donderdag namiddag ten 4 ure speelden men voor het laatst *rouge et noir* en op de *roulette*. De aandacht werd afgewend door talrijke groepen, die van de statie kwamen aanloopen en enkel in de zaal stapten, om het overlijden der waagspelen bij te wonen.

Voor de toekomst van Spa is men niet ongeerust. Verscheidene aanzienlijke familiën hebben reeds appartementen voor het toekomstige jaar gehuurd.

— De politie van Brussel heeft gisteren ten huize van verscheidene winkeliers eene nota vertoond van valsche banknoten van 100 frank allen dragende de nummers 0,536015, serie 15 M. 16 en de dagteekening van 30 maart 1860. De persoon die deze valsche banknoten uitgeeft is een jongeling van ongeveer 30 jaar oud, mager, bleek, tenger, bruin hair, klein van gestalte, in 't zwart gekleed, fransch sprekende met eenen deutschen tongval.

— Men schrijft uit Leuven, 3 november:

Zondag werd hier de jaarlijksche bijeenkomst gehouden van de associatie der oud-studenten van de katholieke universiteit. Nimmer hadden zoo veel leden aan de uitnodiging van het middenkomiteit beantwoord: zij waren talrijk toegestroomd uit al de provinciën en uit 's lands verst afgelegene plaatsen. De associatie heeft de dooden willen vereeren en de algemeene vergadering door eene mis doen voorafgaan die gelezen werd in de St-Michiëlskerk, ter zierlust der afgestorven leden.

Daarna is men bijeengekomen in het Hallegebouw, Promotiezaal. De graaf A. de Ribaucourt droeg den toestand voor der associatie. In dit verslag bemerkten wij dat, sedert haar bestaan, de societeit, aan weinig bemiddelde studenten, eene som heeft uitgedeeld van 30,000 fr., in beurzen van 250 fr. Deze uitslag is grootendeels bekomen bij middel van inzamelingen en milde giften. Onder deze laatste, heeft de voorzitter eene gewichtige gift aangestipt, door eene der groote financiële societeiten van 't land gedaan, alsook degene van eenen oud-beschermeling der associatie, welke, tot goeden toestand gekomen, de gunsten heeft teruggegeven, die hem vroeger waren bewezen.

De zitting eindigde met de vernieuwing van het middenkomiteit. De algemeene vergadering werd gevolgd door een banquet, dat in de zaal der Leessocieteit plaats greep. Op dit banquet heeft M. Cauwenberg, burgemeester van Lier,

enen toast aan het professorskorps ingesteld, waarop door den kaununnik Cartuyvels werd geantwoord.

— Men meldt uit Doornik, 2 november: In den dag van donderdag heeft een schrikkelijk ongeluk al de bewoners der groote beenhouwerij in opschudding gebracht. Een beenhouwer, de heer X., heeft de hand zijner zuster afgekap. De ongelukkige had onvoorzichtig hare hand vooruitgestoken, om een stuk vleesch van den kapblok te pakken, terwijl haar broeder den arm omhoog had om een tweede stuk vleesch te kappen.

Amerika.

GANSCH OPGEBOUWD.

De *Times* bevat eene korrespondentie uit Chicago, de stad die den 10 oktober 1871, voor een groot gedeelte eene prooi der vlammen werd en die nu als uit haar asch verrees is, op eene wijze, die zelfs de stoutste verwachting overtreft.

Toen Chicago in den tijd van zes-en-dertig uren tot een puinhoop werd gemaakt, waardoor honderdduizenden van alles werden beroofd en op de openbare hefdadigheid een beroep moesten doen vroeg men zich af: is het mogelijk de stad op te bouwen, en haar den rang in de rij der groote Amerikaanse steden te doen hernemen.

Slechts kort was de tijd van beraad; men begreep dat 't niet hielp te treuren en te klagen op de rookende puinen. De handen moesten aan 't werk wordne geslagen, en men deed het.

Men ruimde de puinhopen weg en men begon te bouwen, bouwde zomer en winter. Want toen het harde seizoen aanbak nam men bij het bereiden der bouwstoffen en het bouwen tot kunstmatige warmte de toevlucht.

Te midden van het najaar, terwijl het kwik in den thermometer tot beneden 15° Fahrenheit daalde, rezen gebouwen als door een tooverslag. Felle koude noch oostersche hitte was in staat de werkzaamheden te doen verflaunen.

1000 gebouwen, waarin het een of ander bedrijf werd uitgeoefend, werden op dien ongelukkigen oktoberdag vernield. 700 zijn nu opnieuw opgebouwd en bebouwd, waarvoor niet minder dan 40,000,000 dollars zijn besteed. Zij zijn alle gebouwd van ijzer en steen.

Bovendien zijn 300 houten huizen gebouwd. In het geheel zijn sedert den brand 1500 gebouwen verrees; — men mag aannemen dat in de zeven maanden van 1872, of gedurende de 200 werkdagen van 8 uren ieder, elk uur een huis is gebouwd. Zij hebben in den regel 25 voeten front en tellen van 4 tot 6 verdiepingen.

Een der schoone gebouwen is de Kamer van Koophandel, die van witten zandsteen is opgetrokken. Het kost dollars 325,000. De *Exchange Hall* is 142 voet breed en 45 voet diep. Verscheidene kolossale hotels zijn gebouwd, onder anderen een dat anderhalve acre gronds beslaat, ruimte aanbiedt voor 700 gasten en vier milloen dollars heeft gekost.

Het aantal inwoners, dat op den dag van het onheil 350,000 zielen beliep, beloopt 400,000 terwijl handel en nijverheid een oegkende vlucht hebben genomen.

L'Europe Illustrée.

AVIS AU PUBLIC.

La visite des Riffemen qui laissent parmi nous le souvenir le plus sympathique, aura eu, entre autres résultats heureux, la fondation à Bruxelles, sur de larges bases, d'une grande publication internationale et artistique, à laquelle travaillent, en ce moment, nos meilleurs peintres, paysagistes, aquarellistes et aquafortistes secondés par les capitaux anglais.

Cette publication sous la forme d'un journal-album dépassera tout ce que l'art de la gravure a créé de belles et séduisantes reproductions.

Car, ici, le burin et le pinceau, par des procédés d'impression — qui sont le secret et la propriété des fondateurs — seront employés simultanément.

La gravure noire, toute conventionnelle, est abandonnée.

Les planches de ce magnifique journal illustré sont en couleur — ou plutôt chaque planche est une aquarelle.

Ce journal a pris pour titre: *L'Europe illustrée*.

Fondé en Belgique, il occupe par de notre pays tout spécialement, — mais aucun événement intéressant de l'Europe et du monde entier ne sera négligé.

Avant tout, l'actualité, voilà le fond de cette publication.

Mais l'actualité vraiment digne d'attention, l'actualité instructive, saine, morale.

Les illustrations qui parlent à l'esprit et à l'imagination d'une si éloquent façon, doivent porter avec elles un enseignement; — si le public rejette la gravure banale qui ne dit rien, il recherche celle qui lui retrace les grands faits actuels: les scènes patriotiques, la fraternisation des peuples, et tout ce qui dans la nature et la société fait appel aux sentimens élevés de l'homme.

Rien n'a été épargné pour atteindre ce but. Le public en jugera prochainement. *L'Europe illustrée* paraîtra en novembre.

Bureaux et ateliers: rue Neuve, 76, à Bruxelles. On s'abonne à Tongres chez M. COLLÉE, libraire, grand'place, 51.